

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

de utrættelige socialrådgivere i funktion, og de er tit i funktion ud på sene nattetimer. Jeg har set medhjælperne fra „Ring i Ring“ sidde i overfyldte venteværelser og tage sig af de ventende i de mange ventetimer. Fast vagt hele natten har medlemmer gratis etableret for at være parat til at hjælpe kammerater, der trænger til det. Mange kommer af sig selv, mange telefonerer om hjælp; der er hos mange en trang til at blive reddet. Der arrangeres klubmøder, studiekredse og sammenkomster, for så vidt man kan skaffe lokaler og de fornødne penge. Men penge skal der til, og dem er der ikke mange af. Det var at ønske, at alle, der var blevet hjulpet, til stadighed på en eller anden måde ville støtte foreningen og dens arbejde. „Ring i Ring“ hjælper ikke-medlemmer, og den optager overhovedet ikke medlemmer, før de pågældende en vis tid som gæster, altså uden at betale kontingent, har deltaget i foreningens møder.

En gruppe har for nylig under navnet „Idealisten“ påtaget sig et ekstrakontingent på 2 kr. om ugen. Det almindelige kontingent er lavt, 2 kr. månedligt, for at ingen skal kunne sige, at de ikke har råd til at være medlem. Endvidere ofrer medlemmer tid og penge til indsamlinger, basarer og lignende, og jeg skal nævne, at man i en byggefond har opsamlet 10 300 kr.

Stadig flere steder i landet er arbejdet i gang, men langt fra tilstrækkelig mange steder, og det til trods for at læger, socialinspektører og alkoholskadede samt andre mange steder fra beder foreningen om hjælp til dannelse af en patientsammenslutning. Årsagen til, at man ikke i tilstrækkelig grad kan efterkomme disse ønsker, er, at man ikke har råd til at bekoste, at en person rejser rundt i større udstrækning. Afholdsbevægelsen har rejsesekretær, og det er kun godt; men „Ring i Ring“, der har mulighed for at redde mennesker, som andre ikke kan redde, burde også have rejsesekretær. „Ring i Ring“ har et medlemsblad, som psykisk er af stor værdi for arbejdet. Også det koster penge, også det kniber det med.

Fra et lægesynspunkt er „Ring i Ring“s arbejde rigtigt og uundværligt, det fremgår

af, hvad jeg har fremhævet fra Verdenssundhedsorganisationens udtalelse. Det blev understreget i går over for mig af dr. Venge, 1. reservelæge ved Københavns kommunehospitals ambulatorium for alkoholskadede og ved Overførstergården. Overlæge Yde har tidligere sagt det samme til mig, og udtalelser i samme retning fra andre læger har jeg set.

Dr. Venge sagde særlig to efter min mening lige vigtige ting, som jeg fæstede mig ved. Det første var: „Ring i Ring“ har søgningen, den første henvendelse kommer her, spontant henvender folk sig. Det andet, som jeg særlig bed mærke i, var, at dr. Venge sagde, at når patienter havde været til lægebehandling, var en efterbehandling nødvendig. Når hans patienter blev udskrevet, undersøgte han, for så vidt de rejste til provinsen, om der var en „Ring i Ring“-afdeling på den pågældendes hjemsted, og hvis der var det, satte han sig i forbindelse med den, fordi patienterne behøvede fortsat støtte.

Dr. Venge sagde endvidere: hvis vi ikke havde „Ring i Ring“, ville der blive en langt større belastning af de almindelige klinikker. Det ville altså blive meget dyrere for det offentlige, og patienterne ville alligevel ikke kunne få den fornødne efterbehandling. Dr. Venge anslog, at „Ring i Ring“ havde mulighed for at redde ca. 25 pct. af de tilfælde, der henvendte sig, og som ikke i øvrigt var stærkt sygdomsramt.

Da jeg ved, at „Ring i Ring“ tidligere på året har søgt socialministeriet om støtte, da foreningen endnu ingen hjælp har fået, og da denne menneskeligt og økonomisk så værdifulde forening bør kunne fortsætte sit arbejde, beder jeg den højtærede socialminister fremskynde denne sags behandling og ikke lade den afvente anstaltsudvalgets eller andet udvalgs arbejde, som den kunne sammenkædes med; så indviklet forekommer denne sag mig ikke, at det skulle være nødvendigt, og det er på høje tid, at hjælp ydes. Jeg føler mig overbevist om, at både finansminister og finansudvalg trods alvorlige besparelsesanstrengelser vil tage godt imod en sådan ansøgning fra socialministeren.

Til sidst: i Norge giver staten 70 000 kr. årligt til den tilsvarende forening.